

Komisja uważa, że ocena spornej pomocy na podstawie rozporządzenia nr (WE) nr 1370/2007 nie stanowiła zastosowania z mocą wsteczną tego rozporządzenia, lecz że jest zgodna z zasadą niezwłocznego stosowania, zgodnie z którą przepis prawa Unii stosuje się z chwilą jego wejścia w życie do przyszłych skutków sytuacji powstałych pod rządami dawnych przepisów.

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości rozróżnia w kwestii mocy wstecznej ostatecznie ukształtowaną sytuację prawną (do której nowa regulacja nie ma zastosowania) i tymczasowe sytuacje powstałe pod rządami dawnych przepisów, lecz które jeszcze trwają (do których nowa regulacja ma zastosowanie).

Komisja uważa, że Sąd naruszył prawo uznając, iż pomoc państwa udzielona przez państwo członkowskie z naruszeniem obowiązku powiadomienia i odłożenia w czasie wprowadzenia w życie stanowi sytuację prawną ukształtowaną ostatecznie, a nie sytuację tymczasową. Z norm i orzecznictwa w przedmiocie zwrotu nienależnie udzielonej pomocy wynika, że nie można uznać, iż beneficjent takiej pomocy ostatecznie ją nabył, do czasu zatwierdzenia jej przez Komisję i nabrania przez jej decyzję ostatecznego charakteru. Zważywszy na obowiązkowy charakter kontroli pomocy państwa ze strony Komisji zgodnie z art. 108 TFUE, otrzymujący pomoc przedsiębiorcy nie mogą co do zasady mieć uzasadnionych oczekiwań, że pomoc jest zgodna z prawem, chyba że została ona udzielona zgodnie z procedurą określoną w przytoczonym przepisie.

Wreszcie Komisja podnosi również, że zaskarżony wyrok stoi otwarcie i bezpośrednio w sprzeczności z wcześniejszymi orzeczeniami Trybunału Sprawiedliwości dotyczącymi tej samej kwestii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 7, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. L 315, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 4 czerwca 2013 r. — LVP NV przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-306/13)

(2013/C 252/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LVP NV

Strona pozwana: Królestwo Belgii.

Pytania prejudycjalne

Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1964/2005 z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie stawek celnych w odniesieniu do bananów (Dz.U. L 316, s. 1), stosowane przez Unię Europejską od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 15 grudnia 2009 r., narusza art. I, art. XIII ust. 1, art. XIII ust. 2 lit. d); art. XXVIII lub którykolwiek inny mający zastosowanie artykuł Układu ogólnego w sprawie Taryf Celnych i Handlu z 1994 r. (GATT 1994), pojedynczo bądź w połączeniu z innymi, poprzez to, że wprowadziło ono dla bananów (kod CN: 0803 00 19) stawkę celną w wysokości 176 EUR za tonę, niezgodnie z koncesjami wynegocjowanymi przez WE dla bananów, zanim w kwestii tej osiągnięto nowe porozumienie w ramach WTO?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 7 czerwca 2013 r. — O. Tümer przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Sprawa C-311/13)

(2013/C 252/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: O. Tümer

Druga strona postępowania: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Pytanie prejudycjalne

Czy — biorąc pod uwagę również jej podstawę prawną zawartą w art. 137 ust. 2 TWE (obecnie art. 153 ust. 2 TFUE) — dyrektywę w sprawie niewypłacalności pracodawcy⁽¹⁾, w szczególności art. 2, 3, i 4 tej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak art. 3 ust. 3 i art. 61 (Werkloosheidswet), na podstawie którego cudzoziemca będącego obywatelem państwa trzeciego, który nie przebywa legalnie w Niderlandach w rozumieniu art. 8 lit. a)-e) i l) Vreemdelingenwet 2000, nie uważa się za pracownika, również w takim wypadku, jak ten dotyczący wnoszącego odwołanie, który wystąpił o przyznanie świadczenia z tytułu niewypłacalności pracodawcy, którego w świetle prawa cywilnego należy uznać go za pracownika i który spełnia pozostałe warunki przyznania tego świadczenia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (wersja skodyfikowana), Dz.U. L 283, s. 36